

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **V. Y.**, zastoupeného JUDr. Janou Betlamovou, advokátkou se sídlem v Litoměřicích, Dómská 8, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 10. 2004, č. j. 59 Az 99/2004 – 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Stěžovatel napadl včas podanou kasační stížností v záhlaví uvedený rozsudek, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán“) ze dne 22. 4. 2004, č. j. OAM-1644/VL-10-16-2004, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud odůvodnil napadené rozhodnutí tím, že důvody, které uváděl stěžovatel v rámci správního řízení o udělení azylu, spočívají v nemožnosti získání zaměstnání v zemi původu a ve snaze o legalizaci pobytu v České republice a nejsou proto důvody svědčícími tomu, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, a proto správní orgán oprávněně rozhodl tak, že žádost o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že podává kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), a jako věcné důvody uvedl svou obavu z uvěznění z politických důvodů, pokud bude nucen se vrátit do své vlasti, i když své tvrzení nemůže nijak doložit a jeho obava plyne pouze z informací, které však blíže nespecifikoval. I když je mu známo, že uzavření sňatku nezakládá nárok na mezinárodní ochranu formou azylu, považuje za důležité uvést, že se mu a jeho přítelkyni, která je státní příslušnicí České republiky, dne 20. 6. 2004 narodila dcera N. Š., o kterou se řádně stará. Dále pak žádá o zmírnění tvrdosti zákona (poukazuje na to, že šest let žije u své přítelkyně na adrese v L., kde má mezi českými občany mnoho přátel).

Správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, když důvody uváděné stěžovatelem nelze podřadit pod důvody, pro které lze žádat o azyl podle § 12 zákona o azylu s tím, že stěžovatel by měl využít institutu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, který obsahuje právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky.

Ze správního spisu soud zjistil tyto rozhodující skutečnosti:

V žádosti o udělení azylu stěžovatel jako důvod pro udělení azylu uvedl, že do České republiky jezdí již od roku 1998 za prací, našel si zde přítelkyni, se kterou se chce oženit, na Ukrajinu se několikrát vracel, vždy na dobu jednoho měsíce. Naposledy do České republiky přicestoval v květnu 2001 a od té doby zde žije stabilně. O azyl žádá, aby si legalizoval pobyt. V pohovoru uvedl, že jediným důvodem o udělení azylu je legalizace pobytu z důvodu, že se mu mezitím narodilo dítě a dále, že vlast opustil i kvůli své přítelkyni. Kromě toho uvedl, že se bojí, že by jej zavřeli do vězení, protože vědí, že vstoupil do azylového řízení.

Nejvyšší správní soud (dále též i jen „soud") přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel se předně dovolává důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Skutková podstata může být se spisy v rozporu tehdy, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech také tehdy, chybí-li v těchto spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem nebo je-li nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Taková pochybení Nejvyšší správní soud v dané věci neshledal, když z vlastních tvrzení

stěžovatele vyplývá, že jeho jedinou snahou pro získání azylu byla snaha o legalizaci pobytu v České republice, nebo-li slovy zákona „neuváděl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12“. Sám pak v kasační stížnosti neuvedl žádnou konkrétní vadu, pro kterou napadené rozhodnutí nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu a nebo v čem byl při zjišťování skutkové podstaty porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Pouze uváděl, že má obavu vrátit se do své vlasti z politických důvodů, avšak zároveň tuto obavu sám vyvrací, když uvádí, že ji nemůže nikterak doložit a jeho obava vyplývá toliko z informací, které má k dispozici.

Proto tuto námitku shledal soud nedůvodnou.

Stěžovatel dále uvedl, že se mu narodila dcera N. Š. a že má v České republice přátele. Toto sdělení stěžovatele je sice lidsky pochopitelné, ovšem rovněž je nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ve znění platných předpisů. Proto ani tyto námitky Nejvyšší správní soud nepokládal za důvodné.

Stěžovatel konečně uvedl, že má obavu před uvězněním při návratu do země původu, nebo-li domáhá se, že správní orgán měl rozhodnout též o překážce vycestování podle § 91 zákona o azylu. K této otázce v souvislosti s rozhodnutím správního orgánu o odmítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné se již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004 - 45, v němž uvedl, že správní orgán není povinen rozhodnout o překážce vycestování, jestliže žádost o azyl byla zamítnuta podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. Pouze v případě udělení či neudělení azylu v režimu § 12, § 13 a § 14 téhož zákona je ve smyslu § 28 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, obligatorní částí rozhodnutí konstatování, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování. V této věci rozhodující 7. senát Nejvyššího správního soudu se s tímto výkladem ztotožňuje, a proto ani tuto námitku nepokládá za důvodnou.

Stěžovatel se rovněž dovolával kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., dle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Vzhledem k tomu, že v projednávané věci krajský soud rozhodoval rozsudkem, jímž žalobu stěžovatele zamítl, a nikoliv usnesením, jímž by žalobu odmítl či řízení zastavil, je zřejmé, že citace zmíněného ustanovení, navíc bez jakékoliv další konkretizace, je zcela lichá a námitka proto nedůvodná.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu z důvodu nadbytečnosti nerozhodl, neboť o věci rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl

ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a správnímu orgánu mimo obvyklou činnost žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. 1. 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu